

מרווחת כתבת "העולם הזה", שראיינה את הספר ואת הסופרת:
 אם את בת 23 עדיין רווקה — אם הוא מקסים, מפורסם, מצליח ואוהב, אבל מטעמים מצפוניים מתקשה לעזוב את אשתו דווקא עכשיו, כשהיא כבר לא בדיוק מה שהיתה לפני 25 שנים, ובכלל לא רע לו בבית" — אם את לא מצליחה לשכוח אותו — אל תתייאשי. סיפרה החדש של תמר אבידר יצילך, למרות שהסופרת עצמה מציעה שלא לקחת אותה לגמרי ברצינות, והסיחלילה אינה מתימרת להיות מומחית לענייני סקס ("זה בשום פנים ואופן לא ספר על מין, איך וכמה. זה מגעיל אותי. מין זה עניין לסקסולוגים, לאנשי מדע. הספר הזה עוסק בוואריאציות על נושא הוא והיא — עד המיטה").
 תוכלי ללמוד אצלה, למשל, שאל לך לשלוף את ציפורניך האינטלקטואליות: "גברים, כידוע לי, אינם מחבבים גשים חכמיות".

להסתיר השומן. ואם את לא יפה, היי לפחות מעניינת. מה זה להיות מעניינת? אם הכחורה היפה יכולה להרשות

דיעות

הכסף קודם לדם

אשכנזי עני מזדהה יותר עם תימני

עני, מאשר עם אשכנזי

עשיר — ואילו תימני עשיר

יזדהה יותר עם אשכנזי עשיר,

מגדה מחקר מרתק חדש

שנים רבות האמינו פוליטיקאים וסוציולוגים כי הישראלים מזדהים עם עדת מוצאם: כי יוצאי מרוקו יתמכו במרוקאי, וכי וויוזים מזדהים עם וויוזים. וכן הלאה. בימים אלה, חושלם מחקר מעניין, שפגם קשות באמונה זו. אין ספק שלתוצאות המחקר תהיינה השלכות עמוקות לגבי ניהול מערכת הבחירות לכנסת הקרובה — ביחוד לגבי אותם פוליטיקאים המתכננים לרכב על הגל העדתי.

דיעות לפני גלגל. המחקר, שנערך על ידי ד"ר מנחם זלוצובר, ועובד להוצאת מסקנות על-ידי הסוציולוג מנחם רוזנר, גילה, בין היתר, את העובדות הבאות: הסולידריות המעמדית קודמת בישראל לסולידריות העדתית:

- עשירים נוטים להזדהות עם עשירים ועניים עם עניים, ללא קשר למוצאם.
- שכירים בעלי צווארון לבן, שחלק גדול מהם הוא בעל נטיות שמאלניות, מזדהים עם בעלי דעות דומות לשלהם, מבני כל העדות — יותר מאשר עם בני גזעם בעלי השקפה חברתית שונה.
- המעמד הבינוני, חסיד היוזמה הפרטית, הוא בעל התודעה המעמדית החריפה ביותר. אצלו, תודעה זו מחזקת גם על ידי הרגשת התנגדות והתנכרות חריפה אל המערכת הפוליטית והשלטונית, שהיא בעיניו גוון שמאלני מבחינה אידיאולוגית ומבחינה מעשית מתנכרת, אם לא מתנגדת, ליוזמה הפרטית.

מתמרדים. נקודה מעניינת אחרת שהעלה המחקר: ככל שרמת-החיים של שיכבה מסוימת בישראל גבוהה יותר — כן גבוה יותר פוטנציאל-המחאה שלה. דהיינו, נכונותה להתנגד ולמחות נגד פעולות שלטוניות שהן שליליות בעיניה. ולהיפך: ככל שקבוצת אורחים ירודה, יותר מבחינה כספית וכלכלית — היא נוטה יותר לקבל כל צו וצעד של השלטון. עובדה זו מורגשת בבירור, וחתבטא מן הסתם בבחירות הקרובות, בקרב עדות המזרח. בעקבות הפיכתם של ערביי השטחים לחוטבי-העצים ושואבי-המים של ישראלי, התפתר מעמדם הכלכלי של בני עדות המזרח. אולם הספר בינם לבין יוצאי ארצות המערב, חיושבים בצמרת הפירמידה הכלכלית, לא קטן.

קיפוח. התוצאה: הרגשת-הקיפוח של עדות אלה — תבוא לידי ביטוי חריף וברור בהודמנות הראשונה — בין אם תהיינה אלה בחירות לכנסת, בין אירוע אחר. עם הא-כילה בא התיאבון, ועם שגשוגם של בני שכבות אלה מתחזית הפירמידה, עלו גם שאיפותיהם.

אולם שאיפות אלה אינן ניתנות למימוש במהירות הנדרשת עליהם, ולא ברמה המשמשת להם דוגמה. הרגשת-הקיפוח זו הוחרפה גם על-ידי ורם העולים מרוסיה ומהעולם המערבי, שלא עברו את מסלול העיניים מהתחזית לצמרת, אלא הונקו ישר לשורות המעמד הבינוני.

צעירים

צורות של צרות

סיפרה החדש של אשתו של מפיץ

"חיים שבאדה" מצליחה לסבך

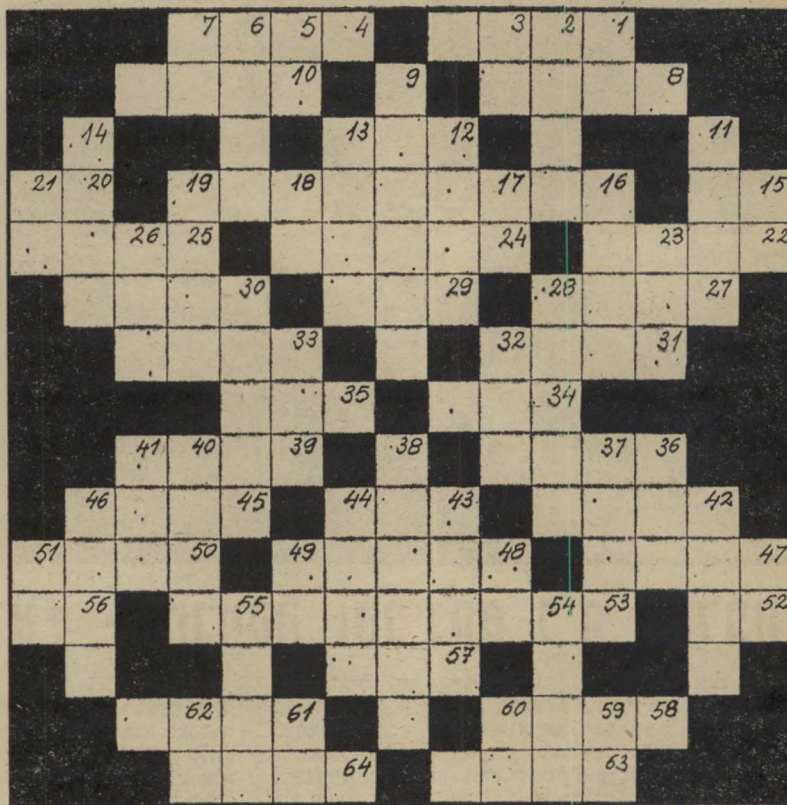
עוד יותר, בחרוזה ובחיוך,

צעירים שהסתככו בצרות האהבה

מי צריך להתחיל עם מי? מי משלם? איך להיזהר מדון-יואן? מתי מותר לך לשקר?

בעיות הרות-גורל אלה, שבגילה-העשרה הן אכן הרות-גורל, הן חלק מצורות צרות האהבה שבהן מטפלת הסופרת והעיתונאית תמר אבידר-אטינגר, אשתו של עמוס אטינגר — הפיזומנאי-המשורר ומפיק תוכנית הטלוויזיה חיים שכאלה — בספרה השלישי על אהבה וצרות אחרות.

שמוצאן העדתי, באספקט זה, הוא מישיגי. מה שמכריע הוא מעמדם הכלכלי הנוכחי.

- מאוזן:**
- 1) שר צבא תנכי. 4) בו הלכו בני ישראל 40 שנה. 8) מי שתפקידו בדיקת סחורות בנקודות גבול. 10) מין קוף. 12) מה שיש לצרפתיות. 15) רחמנא ליעזן (ר"ת). 16) חבל ארץ ביוגוסלביה. 20) יצור מוזיק-על-טבעי. 22) תינוק. 24) מין חרק. 25) ממונה על הסדר. 27) מגדל צאן. 29) חוציא ניצנים. 30) רבים רודפים אחריו. 31) חוסר מעש. 33) שלטון. 34) עמל. 35) סוף. 36) סקיד. 39) אוסף שומר לעתיד. 42) ידידות. קרבה. 43) מין מאכל. 45) כלי נשק. 47) בד צבוע בשיטה מיוחדת. 48) קנאי שקספירי. 50) לא... ולא ישן שומר ישראל. 52) תו נגינה. 53) מקום בצפון הארץ. 56) תו נגינה. 57) שופט שעל שמו נקראת ועדה מפורסמת. 58) סיר. 61) מידע. 63) מקום בו אין חיים. 64) חסר זהירות. לא אחראי.
- מאונך:**
- 1) מילת ברירה. 2) חיילוד הראשון.

סופרת אבידר
 הכל — עד המיטה

לעצמה לכבד את גבר-חלומותיה בקפה וכריכים על שולחן פורמייקה רגיל בסלון — את תגיש לו אותם בתוך סל-נצרים שקנית בעיר העתיקה, לשלגוסך סוגה רומאית — שאין כמוה, אגב, להסרת עורפי שומן — ולראשך עבאיה אותה, ספרי לו קיבלת במתנה משייך בדווי ממרחב סיני. לא תאמיני, אבל הוא מסוגל להאמין אפילו לזה.

עין חודרת. ספר זה, כמו ספריה הקודמים של תמר אבידר (בעל זה דבר מצחק ואדם מחוחן רק פעמיים) לקוח מן נסיון חייה. זאת אומרת, לא ממש: "זה לא שיש לי מי יודע איוה נסיון באהבה. אבל אני חושבת שיש לי עין חודרת. וזה בעצם מה שצריך סופר. אני מתהלכת עם עיניים פתוחות, ובאיוה מקום הנסיון נקלט ושרקע. אחר-כך, כשאני יושבת וכותבת, זה חוזר. לא הייתי מעוזה לכתוב ספר על מדיניות-חוץ. אבל העזתי לצאת בספר קליל ומשעשע, בנושא שאני שוחה בו".

לא מנומס. הרעיונות באים לה ישר מהחיים: "כשאני נוסעת באוטובוס או יושבת במספרה, אני מקשיבה להערות שאנשים משמיעים, ואח"כ מעלה אותם על הנייר". לא כלי-כך מנומס, אבל אותנטי. כל מה שנשאר לך לעשות, אם כך, זה לסמוך על העיניים של תמר, ועל ההערות שמשמיעים האנשים, ולהחכים.

כמובן — בתנאי שאת לא מאלה החושך בוח שאפשר להיות חתולית, נשית וגלר ייה בעת-רוב-עונה-אחת — או מאלה הנמר צאות כשנות העשרים, עם זהו זקוף ומבטיח ואת לא חושבת שאופנת-הבלי הרסה את הרומנטיקה — או מאלה שהספר נראה להן קצת מיושן, על רקע המאבק לשוויון זכויות לאשה והטנגו האחרון. אם את לא אחת מאלה — הספר הוא בשבילך.

"הרבה פעמים" אומרת תמר, מתוך כורסה גדולת מימדים, נדמה לי שכל הסיפורים על האווירה המתירנית בקרב הנוער זה יותר יציר-כסה של העיתונות. השואבת את החומר מחוגו המצומצם של קפה ג'קי הסביבה.

חשבוע 1859

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעורתן של פעולות חיבור, חיסור וחילוק, יש למצוא איוו סיפרה מציון כל סמל של ריבוע.

